

SØVNGÆNGERSKEN

Et smukt og yndefuld Et
Skuespil om ung
Kærlighed.

Denne Film, som „Nordisk Films Co.“ har den allerørste Ære af, er bygget over en original og virkelig interessant Idé.— Iscenesættelsen har fortræffelig forstaet at lade Handlingen udvikle sig saaledes, at Tilskueren med ivrig Spænding følger Hovedpersonernes — og særlig Frk. Ellens — Skæbne. Naturen danner en flatterende Ramme om de fængslende Oprin — især bør man fremhæve de flotte og smukke Idræts-Scener fra Kælkehakkerne i den vinterklædte Skov.

Handlingen foregaar i vore Dage

Nordisk
Kunstfilm
i
40
Billeder

Hansen-Madsen

Afdelingerne.

1. Paa den ene Side.
2. Paa den anden Side.
3. Genboerne.
4. „Hvor er hun sød!“
5. „Hvor er hun nydelig!“
6. „Jeg vover det!“
7. En Invitation.
8. I Banken.
9. Paa Kælketur.
10. Vintersport.
11. Ned ad Bakke!
12. Et Uhed.
13. Den lille Invalid.
14. En betroet Mand.
15. Snestorm.
16. Togstandsning.
17. Hjem igen.
18. „Jeg maa gemme Pen-
gene her i Nat“.
19. To Tiggere.
20. Urolige Drømme.
21. Søvngængersken.
22. En farlig Vandring.
23. Over Taarn og Tage.
24. Et Skjulested.
25. Tilskueren.
26. I Morfeus' Arme.
27. Næste Morgen.
28. Pengene væk!
29. Hvor er Tyven?
30. Politiet alarmeres.
31. Mistanken bestyrkes.
32. „De er anholdt!“
33. Et Tordenslag.
34. En Ven i Nøden.
35. Hvad Madam Wobbie
saå!
36. Eksperimentet.
37. Opklaringen.
38. Pengene findes.
39. Frikendt.
40. I Kærlighedens Arrest.

PERSONERNE:

*Wolfram, Bankkasserer Hr. Frederik Jacobsen
Ellen, hans Datter Frk. Alma Hinding
George Frich, Ingeniør Hr. Svend Melsing*

Søvngængersken.

Bankkasserer Wolfram har af sin Direktør faaet Ordre til at rejse til en Provinsfilial med en meget betydelig Sum Penge.

Samtidig med at han forlader Byen, tager hans Datter Ellen og hendes Kæreste, Ingeniør George Frich, ud paa en Kælketur. Kælken hægtes bag paa en Lejekane, George og Ellen tager Plads paa Bagsædet og hyller sig godt ind — og saa af Sted til Skoven, hvor Kælkebakkerne bugter og snor sig mellem Granerne!

Endelig er de derude! Kælken gøres fri. En — to — tre rutscher de første Gang ned over Bakken. Med behændig Haand styrer George Kælken gennem Bakkens Bugtninger og Krumninger. Nu tilbage til Bakkens Top! Turen om igen! Gang efter Gang. De to glade unge Mennesker jubler vildere og vildere for hver Gang . . .

Saa sker Uhedet: Kælken vælter. Ellen slaar i Faldet sit Hovede mod en Sten, og Slaget er desværre saa haardt, at hun halvvejs mister Bevidstheden.

Ellen og George tager straks hjem. Omtrent samtidig vender ogsaa hendes Fader tilbage. Det Tog, han var taget med, har nemlig undervejs mødt en stærk Snestorm, som har tvunget ham til at drage hjem til Byen igen med

Afdelingerne.

1. Paa den ene Side.
2. Paa den anden Side.
3. Genboerne.
4. „Hvor er hun sød!“
5. „Hvor er hun nydelig!“
6. „Jeg vover det!“
7. En Invitation.
8. I Banken.
9. Paa Kælketur.
10. Vintersport.
11. Ned ad Bakke!
12. Et Uheld.
13. Den lille Invalid.
14. En betroet Mand.
15. Snestorm.
16. Togstandsning.
17. Hjem igen.
18. „Jeg maa gemme Pen-
gene her i Nat.“
19. To Tiggere.
20. Urolige Drømme.
21. Søvngængersken.
22. En farlig Vandring.
23. Over Taarn og Tage.
24. Et Skjulested.
25. Tilskueren.
26. I Morfeus' Arme.
27. Næste Morgen.
28. Pengene væk!
29. Hvor er Tyven?
30. Politiet alarmeres.
31. Mistanken bestyrkes.
32. „De er anholdt!“
33. Et Tordenslag.
34. En Ven i Nøden.
35. Hvad Madam Wobbie
saá!
36. Eksperimentet.
37. Opklaringen.
38. Pengene findes.
39. Frikendt.
40. I Kærlighedens Arrest.

PERSONERNE:

Wolfram, Bankkasserer *Hr. Frederik Jacobsen*
Ellen, hans Datter *Frk. Alma Hinding*
George Frich, Ingeniør *Hr. Svend Melsing*

Søvngængersken.

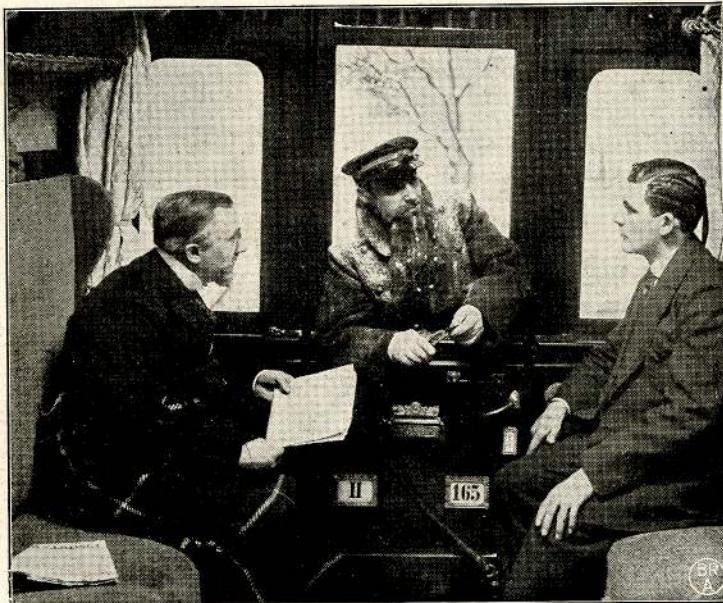
Bankkasserer Wolfram har af sin Direktør faaet Ordre til at rejse til en Provinsfilial med en meget betydelig Sum Penge.

Samtidig med at han forlader Byen, tager hans Datter Ellen og hendes Kæreste, Ingeniør George Frich, ud paa en Kælketur. Kælken hægtes bag paa en Lejkane, George og Ellen tager Plads paa Bagsædet og hyller sig godt ind — og saa af Sted til Skoven, hvor Kælkebakkerne bugter og snor sig mellem Granerne!

Endelig er de derude! Kælken gøres fri. En — to — tre rutscher de første Gang ned over Bakken. Med behændig Haand styrer George Kælken gennem Bakkens Bugtninger og Krumninger. Nu tilbage til Bakkens Top! Turen om igen! Gang efter Gang. De to glade unge Mennesker jubler vildere og vildere for hver Gang . . .

Saa sker Uhedet: Kælken vælter. Ellen slaar i Faldet sit Hovede mod en Sten, og Slaget er desværre saa haardt, at hun halvvejs mister Bevidstheden.

Ellen og George tager straks hjem. Omrent samtidig vender ogsaa hendes Fader tilbage. Det Tog, han var taget med, har nemlig undervejs mødt en stærk Snestorm, som har tvunget ham til at drage hjem til Byen igen med

»Ved Vintertid, naar Skoven staar
Med Rimfrost i de dunkle Lokker . . .«

Hendes gode Hjælte.

Genbo-Flirt.

Efter Ulykkestilfældet.

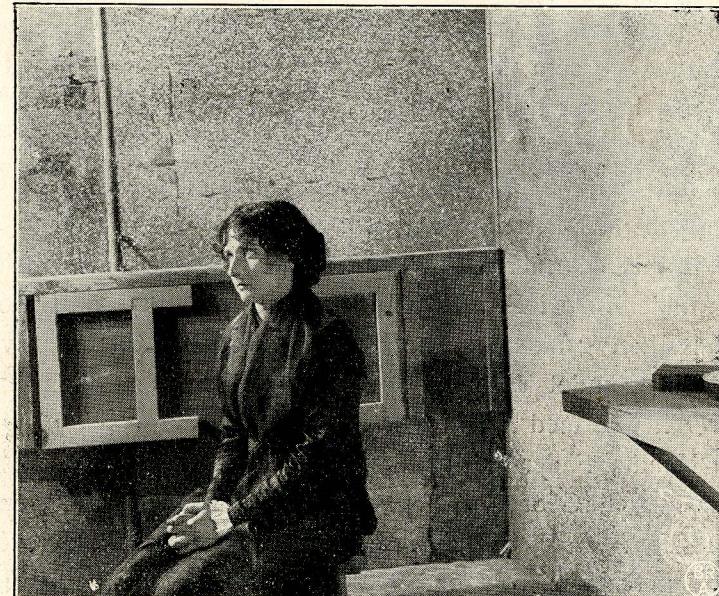
uforrettet Sag. Han er saa meget mere ked heraf, som han nu maa ligge med de mange Penge Natten over.

Under Indvirkning af den Forstyrrelse, Slaget i Hovedet har foraarsaget i Ellens Nervesystem, har hun om Natten en højst uhhyggelig Drøm: hun ser for sig, hvorledes to Tiggere, som hun den foregaaende Dag har givet en Skærv, forøver Indbrud og stjæler Mappen med Bankens Penge.

Søvnængerskens Vandring.

Ganske mekanisk staar hun da op, og i Søvne vandrer hun først ind i Faderens Soveværelse for at finde Pengeskabsnøglene, med hvilke hun da skaffer sig Adgang til Rummet, hvor Mappen ligger. Hun tager Mappen til sig og gaar — stadig i Søvne — op paa et Loftskammer, klatrer ud paa Taget og balancerer langs Tagrygningen hen til Naboejendommen, fra hvis Tag hun lader sig glide gennem et Tagvindue ind i et fremmed Loftsværelse. Herinde gemmer hun Mappen under nogle Klude, for at de to Tiggere, som hun har drømt om, ikke skal kunne finde den.

Under Laas og Slaa.

Paa Vej mod Maalet.

Med Søvngængerens Sikkerhed vandrer hun tilbage ad samme Vej, som hun kom.

Saa lægger hun sig til Ro igen og sover ind.

Næste Morgen husker hun selvfølgelig intet om sin natlige Udflygt. Men — Pengeskabet findes aabnet, og Mappen med Pengene er borte!

Politiet alarmeres. Et Par Opdagere kommer til Stede og finder inde i Pengeskabet en lille Natlampe staaende, som Ellen genkender som sin. Opdagerne betragter selvfølgelig Fundet som et vægtigt Indicium mod Ellen og fører hende med sig til Domhuset.

Hendes Fader er dybt fortvivlet. I sin Raadløshed løber han over til George, som bor paa den anden Side af Gaden. Han kommer i et heldigt Øjeblik: Georges Husholderske, Madam Wobbie, som om Natten fra sit Sovekammervindue har fulgt Ellen paa hendes Vandring over Tagene, er just i Færd med at give Beretning om, hvad hun har set.

Støttet til hendes Forklaringer lykkes det snart at finde Mappen med de forsvundne Penge. Og nu maa Retten kønt frikende Ellen og give hende tilbage til hendes Fader og til George, hvis Detektivsans hun for en saa væsentlig Del kan takke for sin Løsladelse.

Optaget af
Nordisk Films Co.
Nr 155

NORDISK FILMS COMPANY

25 CECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, LONDON, W.C. LTD.

Telephone—City 172.

Telegrams—Norfilcom, Westrand London.

A MYSTERIOUS CASE.

Released Monday, May 18th.

Length 2590 ft.

Code Word: "Mystery."

The Victim of Circumstantial Evidence in a Cell.

For full synopsis, see following pages.

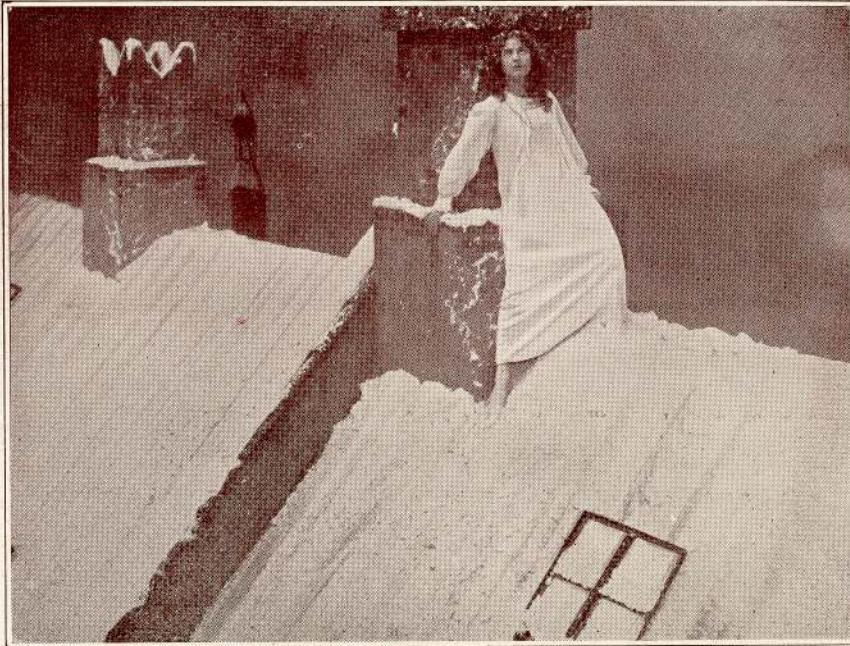
A MYSTERIOUS CASE.

HOW A SOMNAMBULIST PERPLEXED THE POLICE.

THIS IS a simple little story with characteristics right out of the common, set in a picturesque region of the wintry north. It is a story which concerns practically only three people, Marjorie Walker, her father and her lover, and it is all the stronger on this account, for interest is not deflected from them by outside personages, and each incident is clearly connected with that which follows it.

snowstorm, what time Marjorie and George beguile the time pleasantly in sledging amid some wild rugged scenery that makes a background of charm to their idyll. Unfortunately, in one of their flights down a precipitous incline the sledge overturns, and Marjorie is rendered temporarily unconscious. George tends her with solicitude, and she recovers sufficiently to be conveyed to her home, although complaining of a peculiar

WALKING IN HER SLEEP OVER THE SNOW-CLAD ROOFS.

Henry Walker is one of the trusted servants of a bank, and when it is found necessary for a considerable sum of money to be transferred from the bank's headquarters to a branch in the provinces it is not surprising that Henry should be selected to perform this delicate mission. Before he departs from his native town he naturally makes his way home to explain things to his daughter Marjorie. He finds her preparing to go to the winter sports meeting with George, who, although a tenant of the modest lodging-house which faces the Walkers' home, has not only won the affection of Marjorie but the esteem of her father. The latter willingly consents to Marjorie going to the sports with him, and as his route to the station is in a similar direction, accompanies them part of the way. Henry makes himself as comfortable as he can in the train which starts out for its distant destination amid the heavy

pain in the head. This pain, although they did not attach much importance to it at the time, was the prelude to a physical state that was to have a perturbing effect upon them for some time. But the after events would not have happened but for an unforeseen circumstance—the return of Marjorie's father. The train in which he had been travelling had not proceeded many miles when it was found that the snow drifts upon the line were so deep and dense that it had been found even with the persistent use of the snow plough that progress was impossible; hence the train had to return to its starting point. This state of affairs does not seriously disturb Henry's complacency, although he would have preferred to have deposited the large sum entrusted to him in the vaults of the bank again, rather than in his own private safe, an expediency rendered necessary by the fact that the bank had closed

The Escaped Anarchist.

A DIVERTING STORY WITH A NOVEL THEME.

The majority of comic stories follow along a well beaten path, but in this subject we provide something which will be generally conceded as being novel in theme and diverting in treatment. A pompous magistrate who prides himself on his bravery, but who at heart is a veritable craven, is warned by the chief of the Metropolitan Police to be on the *qui vive* for an anarchist whose doings are causing widespread terror. He plans to capture this dreadful creature, but his hunt for glory is abortive, and at the end of the day he returns to his home, physically exhausted and a nervous wreck. He

appears and he valiantly enters the house, followed at a respectful distance by the deputation. The young man is told by Gladys—who is trying to restore her father to his normal condition—of the position of affairs, and she adds some information that is for his ear alone. The young man therefore assumes the posture of the classical statuary of Achilles defying the lightning, and amid breathless admiration, declares his intention of entering the adjacent room to destroy the infernal machine—on one condition, that the magistrate sanctions his engagement to Gladys. The sanction is

FINDING THE FOOT PRINTS OF THE ANARCHIST.

seeks solace in a snooze, but dire dreams of the anarchist disturb him, and he wakes suddenly to hear . . . an unusual tick, tick, tick, by some mechanism in the room. He searches high and low for the cause of this, his fears increasing in proportion to the length of his search. At last he proceeds to his bookcase, and there he sees—surely an infernal packet. He rushes from the room terror-stricken, pell-mell into a deputation of sober-sided citizens who have come to make a presentation to him for his great courage and unswerving devotion to duty. Courage and devotion to duty, however, go by the board in such an emergency. He shrieks out that the anarchist has deposited a bomb in the next room, and unless the deputation make a bolt for it they will be blown in a few seconds to smithereens. The deputation does bolt, and the magistrate collapses. Just at this moment one of his daughter Gladys' admirers

swiftly forthcoming, and the young man intrepidly enters the doomed department and brings forth the machine, still monotonously ticking. It has a note attached to it, and this is read in terror by the magistrate till he realises what it is. Then he takes the machine from his future son-in-law's hands and smashes it into pieces on the floor. It had been intended as a present—a new type of timepiece—the invention of another admirer of Gladys, who had aimed to get into her good graces through the father on his sixtieth birthday. With this gift ignominiously rejected—and smashed—and with the crestfallen inventor shown the door, the deputation and the magistrate assume their civic aplomb, and the ceremony of presenting the tribute from the citizens to their chief magistrate for courage and unswerving devotion to duty proceeds with many benignant smiles.

Released May 18th.

Length 977 ft.

some time earlier. Nor did the report he read in the evening paper that burglars had recently ransacked an adjacent house and decamped with a large sum of money, appear to worry him, although Marjorie when she hears of the affair endeavours to induce him to convey the money to the bank manager. Her nerves are distracted by the fall earlier in the day, and they are not allayed when she finds two disreputable looking beggars at the back door of the house. Before she retires, having been unsuccessful in her appeal to her father, she carefully examines all means of ingress to the house so as to be sure it is safe from any nocturnal intruders. Even in her sleep she is sorely troubled over the money of which her father is temporarily trustee, and in her dreams she pictures the two beggars she had seen outside the house abstracting this money from the safe. Still in her sleep she makes her way through the house with one set purpose—to remove the money to a place she deems safer than the safe itself. She proceeds to the room in which her father sleeps peacefully, takes the keys of the safe from his pocket and thence repairs to the library. Working quietly and swiftly she takes the bank's portfolio containing the paper money from the safe and all unconsciously makes a hazardous journey to deposit it in a place which she deems to be out of the reach of thieves. She proceeds to the attic of the house, climbs out through the roof window, and despite the perilous foothold afforded by the snowclad roof, makes her way along the coping, round the wide chimney stack, and then down through the roof window into the next house. She hides the portfolio under some rubbish in the neglected garret into which she has crept—like a thief herself—and then proceeds back by the way she has come, to her bed. Her progress along the roofs of the two houses had, however, been observed by Mrs. Webb, the landlady of George's lodgings. The landlady cannot realise what this happening portends, and in her nervousness, apparently imaging that she has seen a ghost, she bundles into bed without undressing and quakingly buries her head under the clothes. The next morning there is unwonted commotion in the Walter's household. The maid, during her early domestic round, discovers the safe door ajar and rushes excitedly to inform her master. He is almost beside himself with anxiety, but retains sufficient composure to inform the police and the bank manager of his predicament by means of the telephone. When Marjorie makes her appearance she remembers nothing of her exploits of the night, and is all concern for her father. She expresses her belief that the theft can be attributed to the two beggars who called at the house the preceding night, and she emphasises this

view when the police arrive. The superintendent, however, is suspicious of her and her frequent references to pains in her head leads him to assume that that is some subterfuge to avert those suspicions. When he finds a night light near the safe he jumps to the conclusion that his deductions are accurate, for Marjorie has perforce to admit that the lamp is hers. Having authority from the bank manager to deal with the case in the best way he thinks fit he instructs Marjorie to go with him to the police station. She realises the purport of this, and indignantly denies any knowledge of the theft, and, conscious of her innocence, proceeds to the station. Here the superintendent puts her through an equivalent to the "third degree" inquisition which is the method practised by the American police, but he fails to entrap her in any way, either with unexpected cross-questions or by sheer bullying. This, however, does not weaken his belief in her guilt, and he has the girl incarcerated in a felon's cell. Meantime Henry Walker has been doing everything he can to elucidate the problem facing him. He proceeds to George's lodgings to acquaint him with his serious position, unaware of the fact that George has twitted his landlady over what he deems to be her imaginative narrative which she has related to him concerning what she had seen overnight. She acts as an eavesdropper when Henry Walker tells George of the theft, and in the belief that this may have something to do with the figure seen on the roof of Walter's house by her, she breaks in upon the pair to repeat the particulars she has related to the unbelieving George. Mrs. Webb is induced to repeat her story to the police superintendent, but he is sceptical, urging that such evidence to be convincing must be endorsed by the discovery of the money supposed to have been hidden by Marjorie in her sleep in the house of the Walker's neighbours. In company with Mrs. Webb and Marjorie's father, George proceeds to investigate the facts further. He finds traces of snow in Marjorie's bedroom and further traces through the house up to the window in the attic roof. Certain that he is on the right track he obtains permission from the Walker's neighbours to make a search of the room at the top of their house, a search which is soon fruitful. The portfolio and the money is found intact, and with this conclusive evidence Marjorie is released just as the case against her is about to open. She returns home to soon forget her distressing experience, forgetfulness rendered all the more easy by George's devoted attentions; and it is only in accordance with the fitness of things that after having found his real worth when things looked black of her, that she should entrust her future to his care when he requests her to do so.

Released May 18th.

Code Word, Mystery.

Length 2590 ft.

WINTER IN VOSSEVANGEN.

We have issued a number of scenics during the past few months which for quality and general interest have been found to surpass anything similar put on the English market. But we believe this subject will be acclaimed as eclipsing all its forerunners, in its pictur-esque ness, its graphic definition, and its charming tone.

It gives a view of many beautiful spots in the Northland where the snow is deep, the swollen rivers turbulent, where cascades abound, and where the delicate tracery of the pine tree branches form an artist's delight. As a snow subject it is without parallel.

Released May 18th.

Length 403 ft.

Søvngængersken.

Personerne:

Wolfram, Bankkasserer. Herr Frederik Jacobsen.
Ellen, hans Datter. Frk. Alma Hindring.
George Frich, Ingeniør. Herr Svend Melsing.

Bankkasserer Wolfram har af sin Direktør faaet Ordre til at rejse til en Provinsfilial med en Sum Penge. Samtidig med at han forlader Byen, tager hans Datter Ellen og hendes Kæreste Ingeniør George Frich paa en Kælketur. Kælken hægtes bag paa en Lejekane. George og Ellen tager Plads paa Bagsædet og hyller sig godt ind.

Og saa afsted til Skoven, hvor Kælkebakkerne bugter og snor sig mellem Granerne. Endelig er de derude. Kælken gøres fri. 1-2-3 rutscher de første Gang ned over Bakken. Med behændig Haand styrer George Kælken gennem Bakkehs Bugtninger og Krumninger. Tilbage til Bakkens Top. Turen om igen. Gang efter Gang. De to glade, unge Mennesker jubler vildere og vildere for hver Gang.

Saa sker Uhedet: Kælken vælter. Ellen slaar i Faldet sit Hovede mod en Sten. Slaget er saa haardt, at hun halvejs mister Bevidstheden.

Ellen og George tager straks hjem. Omtrent samtidig kommer ogsaa hendes Fader hjem. Det Tog, hvori han har befundet sig, har undervejs mødt en stærk Snestorm, som har tvunget ham til at returnere til Byen. Han er saa meget mere ked heraf som han nu maa ligge med Pengene Natten over.

Under Indvirkning af den Forstyrrelse, Slaget i Hovedet har foraarsaget i Ellens Nervesystem, har hun om Natten en højst uhyggelig Drøm. Hun ser for sig, hvordan to Tiggere, som hun den foregaaende Dag har givet en Skærv, fører Indbrud og stjæler Mappen med de mange Penge. Ganske mekanisk staar hun da op og i Søvne vandrer hun først ind i Faderens Soveværelse for at finde Pengeskabsnøjlerne, med hvilke hun da skaffer sig Adgang til Rummet, hvor Mappen ligger. Hun tager Mappen til sig og gaar - stadig i Søvne - op paa et Loftskammer, klatrer ud paa Taget og balance-

rer langs Tagrygningen hen til Naboejendommen, fra hvis Tag hun lader sig glide gennem et Tagvindue ind i et fremmed Loftsværelse. Herinde gemmer hun ~~under~~ ^{Mappen} nogle Klude for at de to Tiggere, som hun har drømt om, ikke skal kunne finde den. Med Søvngængersens Sikkerhed vandrer hun tilbage ad samme Vej som hun kom. Hun lægger sig til Ro igen og sover ind. Næste Morgen husker hun selvfølgelig intet om sin natlige Udflygt. Men Pengeskabet findes aabnet, og Mappen med Pengene er borte. Politiet alarmeres. Et Par Opdagere kommer tilstede og finder inde i Pengeskabet en lille Natlampe staaende, som Ellen genkender som sin. Opdagerne betragter Fundet som et vægtigt Indicium mod Ellen og fører hende med sig til Domhuset.

Hendes Fader er fortvivlet. I sin Raadløshed løber han over til George, som bor tværs over Gaden. Han kommer netop i det Øjeblik da Georges Husholderske Madam Wobbie, som om Natten fra sit Sovekammervindue har fulgt Ellen paa hendes Vandring over Tagene, er ifærd med at give Beretning om, hvad hun har set. Støttet til hendes Forklaringer lykkes det at finde Mappen med de forsvundne Penge. Disse indbyrdes afhængige Omstændigheder bevirket, at Retten frikender Ellen og giver hende tilbage til hendes Fader og til George, hvis Detektivsans hun for en væsentlig Del kan takke for sin Løsladelse.

oooooooooooo

A/S NORDISK
FILMS-KOMPAGN
COPENHAGEN

BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA

BERLIN S. W. 4

FRIEDRICHSTRASSE 13

Telegram-Adr.: „Nordfilm“; Teleph.: Amt Mpl. 1019

Die Nachtwandlerin.

Personen:

Wolfram, Bankkassierer. . . Herr Frederik Jacobsen.
Ellen, seine Tochter. . . Frl. Alma Hinding.
Georg Frisch, Ingenieur. . Herr Svend Melsing.

Der Bankkassierer Wolfram ist von seinem Direktor beauftragt worden, mit einer beträchtlichen Geldsumme zu einer Zweigniederlassung zu reisen. Er fährt ab und gleichzeitig begeben sich auch seine Tochter mit ihrem Bräutigam Georg Frisch auf eine Schlittenpartie. Bald erreichen sie den Wald, wo die Schlittenbahn sich durch den Tannenwald windet. Mehrere Male rutschen sie den Berg hinab. Immer schneller und wilder wird die Fahrt. Die jungen Leute jubeln und jauchzen vor Freude. Da geschieht das Unglück. Der Schlitten schlägt um. Ellen stösst beim Fallen den Kopf gegen einen Stein. Der Stoss ist so heftig, dass sie fast das Bewusstsein verliert.

Ellen und Georg fahren sofort nach Hause. Ungefähr gleichzeitig kommt der Vater zurück. Sein Zug konnte eines furchtbaren Schneegestöbers wegen nicht vorwärts und musste wieder zurückkehren. Wolfram ist also wieder zu Hause angelangt, und, obwohl es ihm sehr unangenehm ist, muss er das Geld über Nacht in seinem Geldschrank behalten.

Durch den Fall im Walde hat sich Ellen starke Kopfschmerzen zugezogen. In der Nacht schläft sie sehr unruhig und hat einen hässlichen Traum. Sie sieht die zwei Bettler, denen sie am vorigen Tage ein Almosen gegeben hat, Einbruch verüben und das Geld stehlen. Ganz mechanisch erhebt sie sich aus ihrem Bett, und im Schlaf wandelt sie zum Schlafzimmer ihres Vaters, um die Schlüssele del Geldschrankes zu suchen. Noch immer schlafend öffnet sie den Schrank, nimmt die Mappe mit dem Geld und geht die Treppe hinauf zu einer Bodenkammer. Von dort aus klettert sie das Dach entlang und längs der Dachrinne zum Nachbargebäude, von dessen Dach sie sich durch ein Dachfenster in eine fremde Dachkammer gleiten lässt. Hier verwahrt sie die Mappe unter einigen Lumpen, damit die beiden Bett-

(Die Nachtwandlerin)

-2-

ler, von denen sie geträumt hat, sie nicht ausfindig machen können. Mit der Sicherheit einer Schlafwandlerin geht sie denselben Weg wieder zurück. Sie legt sich ruhig ins Bett und schläft fest bis zum andern Morgen.

Am folgenden Tag erinnert sie sich natürlich gar nicht mehr des nächtlichen Ganges. Der Geldschrank wird aber bald offen gefunden und man bemerkt, dass die Mappe mit dem Geld fehlt. Die Polizei wird alarmiert. Einige Detektivs erscheinen und finden auch auf dem Geldschrank eine kleine Lampe, die Ellen als die ihri-ge anerkennt. Die Detektivs hegen durch diesen Fund einen grossen Verdacht auf Ellen, und sie wird auch sofort in Haft genommen.

Wolfram ist ausser sich und in seiner Verzweiflung geht er zu George und tritt gerade ein, als Frau Wobbie, Georges Haushälterin, ihrem Herrn erzählt, wie sie in der Nacht Ellens Wanderung über die Dächer gefolgt war. Durch diese Aufklärung gelingt es, die Mappe mit dem verschwundenen Geld zu finden. Alle diese Umstände bewirken, dass Ellen freigesprochen wird.

Sie kehrt also wieder zu ihrem Vater und George zurück, welch letzterem Ellen hauptsächlich ihre Entlassung zu verdanken hat.

oooooooooooo

A/S NORDISK
FILMS-KOMPAGNI

COPENHAGEN

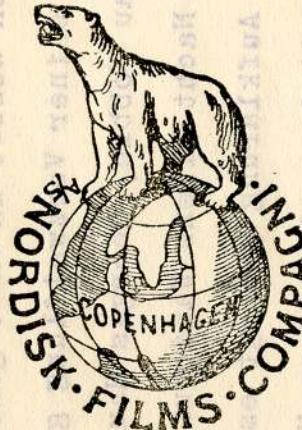
BERLIN. LONDON. NEW YORK. PARIS. WIEN.
BUDAPEST. MOSCOU. BARCELONA. SOFIA.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Teleph.: Amt Mpl. 10191.

LA SOMNAMBULE.

Personnages:

Villemin, caissier.....M. Frederik Jacobseb
à la banque de X

Hélène, sa fille.....Mlle Alma Hinding

Georges Ferrières, ingénieur... M. Svend Melsing

Le caissier Villemain a reçu de son directeur de la banque l'ordre de partir avec une somme d'argent destinée à une succursale de province.

En même temps qu'il quitte la ville, sa fille Hélène et le fiancé de celle-ci, l'ingénieur Georges Ferrières partent pour faire une promenade en traîneau. Arrivés au bois ils se laissent glisser à fond de train de la colline. D'une main adroite Georges dirige le traîneau dans les sinuosités de la colline. Ils remontent au sommet, et redescendent une fois après l'autre. Ils sont de plus en plus joyeux, mais l'accident se produit: le traîneau verse. Hélène, dans la chute, va donner de la tête sur une pierre. Le choc est si rude qu'elle perd presque connaissance. Ils reprennent immédiatement le chemin de la maison.

Presque en même temps le père d'Hélène rentre. Le train dans lequel il se trouvait a été assailli en route par un ouragan de neige, et il a été obligé de revenir à la ville. Il est d'autant plus ennuyé que maintenant il est obligé de garder l'argent chez lui pendant la nuit.

Sous l'action de l'ébranlement que le coup à la tête a causé dans le système nerveux d'Hélène elle a pendant la nuit un cauchemar. Elle voit dans son rêve comment deux mendiants, à qui elle a fait la veille une aumône, pénètrent par effraction

2 Søvngængersken - Fransk

dans la maison et volent l'argent.

Machinalement elle se lève et se rend d'abord dans la chambre de son père pour y trouver les clefs du coffre-fort qu'elle ouvre, et où elle prend l'argent. Toujours en sommeil elle monte au grenier, grimpe sur le toit, et marche le long des gouttières jusqu'à la maison voisine. Là elle se glisse par une fenêtre de mansarde dans une chambre de débarras. Là elle cache l'argent sous des chiffons, pour que les deux mendiants dont elle a rêvé ne puissent les trouver. Avec la sûreté des somnambules elle reprend le même chemin. Elle se recouche et dort tranquillement.

Le lendemain naturellement elle ne se souvient de rien, mais on trouve le coffre-fort ouvert et l'argent disparu. La police est prévenue. Une couple d'agents arrivent et trouvent dans le coffre-fort, une petite lampe qu'Hélène reconnaît pour la sienne. Les agents considèrent cette découverte comme un indice important contre Hélène, et la conduisent chez le commissaire de police.

Son père est désespéré. Dans son trouble il court chez Georges qui demeure en face. Il arrive juste au moment où Mme Dupuis, la menagère de Georges, qui la nuit a suivi de sa fenêtre l'excursion d'Hélène sur les toits, est en train de raconter ce qu'elle a vu.

A l'aide de ses explications on réussit à trouver l'argent. Le résultat de ces événements est qu'Hélène est remise en liberté, rendue à son père et à Georges à qui en partie elle doit sa liberté.

- - - o o 0 0 o o - - -

A/S NORDISK FILMS CO.

COPENHAGUE

BERLIN. LONDRES. NEW YORK. PARIS.

VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.

BARCELONE. SOFIA.

